

Sygn. akt II W 470/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

24 listopada 2016r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Maria Migoń - Karwowska

Protokolant Agnieszka Litkowska

po rozpoznaniu 13 października 2016r., 24 listopada 2016 r.

sprawy przeciwko **M. G.**

synowi J. i E. z domu K.

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że:

w J., 31.07.2015 r. – 10.12.2015 r., uporczywie nie wpłacał w terminie na konto Urzędu Skarbowego w J., należnego podatku dochodowego za 2014 r. w kwocie 193.758 zł, powyższe stanowi naruszenie art. 45 ustawy z dnia 26.07.1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 14, poz. 176 zm.),

tj. o wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s.;

I. uznaje oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyn miał miejsce w okresie od 31.07.2015 r. do 10.12.2015 r., tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 złotych;

II. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, i wymierza mu opłatę w kwocie 100 złotych.

Sygn. akt II W 470/16

UZASADNIENIE

M. G. złożył w Urzędzie Skarbowym w J. zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2014 (PIT – 36L). W zeznaniu tym wykazał należną do zapłaty na konto Urzędu Skarbowego kwotę podatku od osób fizycznych w wysokości 193 758 złotych. W okresie od 31 lipca 2015 r. do 10 grudnia 2015 r. M. G., wbrew obowiązkowi płynącemu z art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie wpłacił wykazanej w zeznaniu podatkowym kwoty na rachunek Urzędu Skarbowego w J..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 6, informacja o naruszeniu przepisów prawa materialnego k. 7, listy zaległości k. 8, 9, zeznanie podatkowe za 2014 rok k. 84-85, informacja US w J. o dacie uregulowania podatku k.86,

Oskarżony M. G. był karany sądownie. Oskarżony jest rozwiedziony i posiada na utrzymaniu 3 dzieci w wieku 22 i 11 lat. Posiada wykształcenie średnie. Pracuje na terenie Niemiec i uzyskuje dochód miesięczny w wysokości około 5 000 złotych.

Oskarżony nie był leczona psychiatrycznie.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 6, dane o karalności k.80-82

M. G. przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż spłaci resztę podatku do końca lutego 2016 r.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 6,

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonego M. G. w zakresie przypisanego mu czynu. Z zebranego w sprawie, w pełni wiarygodnego, materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego przyznającego się popełnienia zarzucanego mu czynu, zeznania podatkowego za 2014 rok, list zaległości, informacji o naruszeniu prawa i informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego w J. z 2 listopada 2016 roku o uregulowaniu przez oskarżonego należności podatkowej oraz datach wpłat wynika bezspornie, iż M. G. uporczywie nie wpłacał w terminie na konto Urzędu Skarbowego w J. podatku dochodowego od osób fizycznych. Kwota należności podatkowej za 2014 rok, jaką M. G. winien wpłacić na konto Urzędu Skarbowego w J. wynosiła 193 758 złotych.

Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, stypizowane w art. 57 § 1 k.k.s., polega na uporczywym niewpłaceniu w terminie dowolnego podatku. Zgodnie natomiast z art. 45 ust. 1 i 4 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, podatnicy są obowiązani składać urzędom skarbowym zeznanie, według ustalonego wzoru, o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym, w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku podatkowym. W tym terminie podatnicy są również obowiązani wpłacić różnicę między podatkiem należnym wynikającym z zeznania, a sumą należnych za dany rok zaliczek, w tym również sumą zaliczek pobranych przez płatników. Jak przy tym stanowi art. 21 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Uporczywość w niepłaceniu podatku oznacza powstanie (i utrzymywanie) stanu niezgodnego z prawem, trwającego pewien czas, a rozpoczętego w momencie nie zapłacenia podatku w określonym terminie. To zaś wskazuje na to, że mamy tu do czynienia z czynem trwałym. Sąd Najwyższy wypowiedział się w sprawie I KZP 2/03 (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57) na temat charakteru prawnego wykroczenia z art. 57 § 1 k.k.s., stwierdził, że jest ono wykroczeniem trwałym. Asumpt do wyprowadzenia takiego wniosku stanowiła okoliczność, że zgodnie z językowym rozumieniem tego pojęcia, uporczywość wyrażać musi się w utrzymywaniu stanu niepłacenia podatku przez pewien czas, a skoro tak, to przyjąć należy, że wykroczenie uporczywego niepłacenia podatku w terminie określone w art. 57 § 1 k.k.s., jest popełnione dopiero w momencie zakończenia stanu niezgodnego z prawem. Z powyższego Sąd Najwyższy wywiódł, że uporczywe niepłacenie podatku to bądź wielokrotne, powtarzające się, niepłacenie podatku w terminie, bądź też długotrwałe, niekoniecznie powtarzające się, a więc i jednorazowe, lecz długie, opóźnienie w jego uregulowaniu. Uporczywość należy rozumieć jako stan (zachowanie), który trwa od daty, w jakiej obowiązek wpłaty podatku miał być zrealizowany. Na gruncie art. 57 § 1 k.k.s. przejawia on się w długotrwałym, nacechowanym złą wolą, utrzymywaniu przez podatnika bezprawnego stanu uchybienia płatności podatku. Przyjęcie, że o uporczywości w niepłaceniu podatku świadczy pozostawanie w zwłoce w realizacji obowiązku podatkowego, a więc utrzymywanie stanu niezgodnego z prawem trwającego pewien czas (co oznacza, że podatnik działa z uporem i konsekwentnie), skutkuje tym, że nawet jednorazowe nieuiszczenie podatku w terminie, może być uznane za karalne na podstawie art. 57 § 1 k.k.s. Nie tylko więc powtarzające się ale również i jednorazowe, długotrwałe opóźnienie w uregulowaniu podatku może być potraktowane jako niewpłacenie podatku w terminie cechujące się uporczywością. Uporczywość w rozumieniu art. 57 § 1 k.k.s. przejawiać może się zatem zarówno w długotrwałym, jak i permanentnym uchybieniu terminu do zapłacenia podatku.

Wszystkie przytoczone wyżej uwagi odnoszą się do zachowania oskarżonego M. G. w niniejszej sprawie. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego bezsporny pozostaje fakt, iż M. G. we wskazanym w akcie oskarżenia okresie niewpłacił terminowo na rachunek Urzędu Skarbowego w J. należnego podatku dochodowego od osób fizycznych, pomimo obowiązku wynikającego z przepisów. Biorąc przy tym pod uwagę długotrwały okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość. Podkreślić przy tym należy, iż nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa oskarżonego, to czy posiadał środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. Jak słusznie bowiem wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, które to konkluzje Sądu Najwyższego, Sąd w pełni podziela „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 k.k.s.”

Oskarżony w 2014 roku osiągnął wysokie dochody roczne – 1 188 706,54 złotych (k. 84). Posiada stałe źródło dochodów, pracując na terenie Niemiec i uzyskując wynagrodzenie miesięczne w wysokości około 5 000 złotych, co sam przyznał w toku przesłuchania. Mimo tego nie uiszczył swojego zobowiązania podatkowego w terminie. Mając zatem powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 k.k.s. i dopuścił się tym samym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia skarbowego.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadząc działalność gospodarczą niewątpliwie zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku dochodowego od osób fizycznych, z którym spotkać się musiał każdy, kto osiąga dochody na terenie kraju. Podkreślić przy tym należy długotrwałość zaniechania dokonywania wpłaty podatku, jakiego dopuścił się M. G..

Wymierzając oskarżonemu za przypisane mu wykroczenie skarbowe karę 1 000 złotych grzywny Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez niego czynu. Sąd miał przy tym na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające sprawcę. Sąd baczyl też, aby wymierzona oskarżonej kara była dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, stopnia zawinienia, a także, aby wszechstronnie uwzględniała te cele, które stawiane są karze. Przy wymiarze kary Sąd miał również na uwadze sytuację majątkową oskarżonej.

Za okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, iż oskarżony po wszczęciu przeciwko niemu postępowania karno – skarbowego uregulował w całości swoje zobowiązanie podatkowe.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił karalność oskarżonego za przestępstwo skarbowe.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on średni. Podwyższa go wysokość nieuiszczonej w terminie należności podatkowej.

Sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wysokości 1 000 złotych jest karą sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą zarówno elementy przedmiotowe, jaki i podmiotowe charakteryzujące przypisane mu wykroczenie skarbowe. Ponadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne zostaną osiągnięte, w szczególności, iż biorąc pod uwagę kwotę niewpłaconych w terminie przez oskarżonego podatku, kara ta jawi się

jako stosunkowo łagodna w odniesieniu do rozmiaru ujemnych następstw popełnionego wykroczenia skarbowego, niemniej jednak, zdaniem Sądu, spełni ona swoje cele w stosunku do oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Z treści art. 57 § 2 k.k.s. wynika, iż Sąd może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli przed wszczęciem postępowania w sprawie o wykroczenie skarbowe określone w § 1 wpłacono w całości należny podatek na rzecz właściwego organu. W przedmiotowej sprawie postępowanie przygotowawcze o wykroczenie z art. 57 § 1 k.k.s. wszczęto 19 listopada 2015 r. (k.2), natomiast oskarżony wpłacił w całości podatek dochodowy 15 czerwca 2016 r. (k.86), a zatem już po wszczęciu tego postępowania. Nie zachodzą więc przesłanki z art. 57 § 2 k.k.s. pozwalające na odstąpienie od wymierzenia kary.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zachodzi również wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie uregulowany w art. 19 § 1 pkt 2 k.k.s. Charakter i okoliczności popełnionego wykroczenia oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego przeciwstawiają się zastosowaniu tej instytucji. Na taką ocenę Sądu miały wpływ przede wszystkim wysoka wartość nie uiszczony w terminie należności podatkowej oraz uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwo skarbowe.

Wobec ustalenia, iż oskarżony posiada stałe dochody Sąd, na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 100 złotych.